

ILKKA

WSOY

REMES

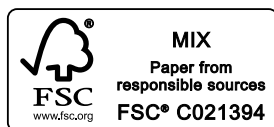
KOTKANPESÄ

ILKKA

REMES

KOTKANPESÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© ILKKA REMES 2020

ISBN 978-951-0-45263-9

PAINETTU EU:SSA

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Virkailijat eivät aikailleet, vaan hoitivat tehtäväänsä määrätietoisin ottein. Erikan vapiseva vasen käsivarsi kiskaistiin hihnoilla kiinni jyrkävän metallituolin käsiin. Oikea käsi kiinnitettiin siten, että se jäi lähes suoraksi.

Valkoinen t-paita tuntui viileältä paljasseinäisessä huoneessa. Erikan eteen astui valkotakkinen, hengityssuojainta käyttävä mies, jonka katse näytti ystävälliseltä. Miehen toisessa kädessä oli paperiarkki ja toisessa injektioruisku.

»Suvi Erika Manner. Olen tohtori Salervo. Tehtäväni on hoitaa 16. elokuuta 2020 saamanne tuomion täytäntöönpano. Tässä paperissa kuvaillaan prosessin vaiheet —»

»Tiedän ne.»

—jotka tehtävieni mukaisesti kerron teille nyt. Toimitus on kaksivaiheinen ja kivuton. Ensin ruiskutan suoneenne barbituraattia, joka tainnuttaa. Sen jälkeen annan vastaavalla tavalla pankuronia, joka lamauttaa lihaksistonne estäen hengityksen. Kolmantena annostelen kaliumkloridia, joka pysäyttää sydämenne.»

Erikan pulssi hakkasi ranteissa käsinojaa vasten. Miehen katse oli edelleen täydellisessä ristiriidassa sanojen kanssa.

»Koko operaatio kestää noin seitsemän minuuttia, mutta te itse olette hereillä vain alussa puolisen minuuttia. Sitten varmistan, että kaikki elintoimintanne ovat pysähtyneet. Lopuksi allekirjoitan kuolintodistuksen. Tuhkaus tapahtuu Rovaniemen krematoriossa muutaman päivän sisällä. Tuhkanne luovutetaan omaisillenne ensi viikon aikana. Onko teillä kysyttävää?»

Erika yritti hengittää rauhallisesti, mutta ajatukset singahtelivat lääkärin sanoissa, asianajajan kasvoissa kaksi viikkoa sitten tapaamishuoneen sohvalla, äidin kirjeen lauseissa...

»Älkää hidastelko. Onko teillä kysyttävää?»

Erika pudisti päätään. Lykkääminen ei auttanut mitään. Mikään ei auttanut. Kaikki oli kokeiltu.

Vai oliko?

Tohtorin sormet painelivat hänen kyynärtaipeensa ihoa suonta etsien. Ennen kuin Erika ehti kunnolla tajuta, tuntui pieni terävä pistos.

Hän oli pelännyt tätä hetkeä tuomiosta saakka, ja nyt kun se tuli, hän ei osannut ajatella enää mitään. Raskas väsymys painoi sekunti sekunnilta kovemmin.

Äkkiä ovi avautui ja joku astui huoneeseen.

Erika kuuli äänet kuin kaukaisuudesta.

»*Olen Hannele Turpeinen Valtakunnansyyttäjänvirastosta... Lukekaa tämä...*»

Erika vaipui uneen.

»Kuuletteko minua, Manner?»

Erika tajuntaan tunkeutui liiankin tuttu naisääni.

Hän piti silmänsä suljettuina ja huomasi istuvansa edelleen tuoliin kiinnitettynä.

»Hän kuulee kyllä», lääkäri sanoi. »Manner, avatkaa silmänne. Ei ole aikaa teatteriin.»

Erika ei reagoinut.

Hän hätkähti hiukan, kun lämpimät sormet avasivat napakasti hänen vasemman silmänsä luomet.

Hän näki valkotakkisen lääkärin vieressä naisen ja avasi toisenkin silmänsä. Hän oli väsynyt eikä hänellä ollut aavistustakaan siitä, kauanko hän oli ollut tiedottomuuden tilassa.

»En tiedä muistatteko minua», nainen sanoi. »Olen Hannele Turpeinen Valtakunnansyyttäjänvirastosta.»

Erika sylkäisi päin naisen kasvoja.

Tämä säpsähti taaksepäin. Lääkäri painoi kämmenensä Erikan suun eteen, mutta Turpeinen viittasi kädellään toimenpiteen tarpeettomaksi.

Huoneeseen laskeutui hiljaisuus.

Nainen kaivoi laukustaan paperinenäiliinan ja pyyhki nopein liikkein poskeaan.

»Teidän asemassanne kuuntelisin ensin mitä asiani koskee», Turpeinen sanoi hyvin kireästi ja piti pienen tauon.

Erika yritti häivyttää hänen mieleensä syöpyneet painajaismaiset kuvat oikeudenkäynnistä. Turpeinen oli ajanut syytettä ja raskainta tuomiota periksiantamattomalla vimmalla.

Ohjeet olivat tietenkin tulleet Berliinistä. Miksi, se oli jäänyt Erikalle arvoitukseksi.

Huoneen nurkassa seisojien suoriin harmaisiin housuihin, neuleeseen ja kauluspaitaan pukeutunut saksalaisen näköinen mies, jolla oli raskaat, tummat silmälasinkehykset.

»Minulla on salaiseksi julistettu päätös, jonka mukaan tuomionne täytäntöönpanoa lykätään», Turpeinen sanoi.

Erika kuunteli tyrmistyneenä.

»Saatte tehtävän. Jos suoriudutte siitä, tuomionne kumotaan ja olette vapaa. Suostutteko tähän järjestelyyn? Vai jatketaanko täytäntöönpanoa saman tien?»

Tunnin kuluttua Erika istui Helmutiksi esittäytyneen saksalaisen ohjaamassa täyssähköisessä VW Passatissa, joka ohitti Rovaniemen puisen ristikirkon. Aamupäivän lokakuisen harmaalta taivaalta leijuva lumi peitti maahan aiemmin sataneen, likaantuneen laikukkaan kerroksen.

Erikan olo tuntui epätodelliselta, kuin huumatulta – ei kuitenkaan turtuneelta vaan ylivirittyneeltä. Hän ei ollut käynyt vankilan ulkopuolella kolmeen ja puoleen kuukauteen. Silloin istuntosalin ikkunan takana oli häämöttänyt vehreitä puita ja kirkkaansininen taivas.

Saksalainen ei ollut sanonut juuri mitään koko ajomatalla. Heti vankilan pihalla tämä oli ojentanut Erikalle 2000 markkaa käteistä ja tavallisen Sonyn älypuhelimien antamatta mitään ohjetta puhelimen käytöstä. Helmutin läsnäolosta huolimatta Erika oli tutkinut laitteen niin tarkasti kuin pystyi eikä löytänyt siitä ainakaan ilmeisimpiä mikrofonia tai kameraa hyödyntäviä vakoilusovelluksia, joita hallinto usein käytti. Missään tapauksessa laitteeseen ei silti tietenkään voinut luottaa.

Puhelimen muistiin oli tallennettu häneltä pidätyksen yhteydessä otetun oman puhelimen yhteystietolista sellaisenaan, samoin tavanomaiset sovellukset kuten pikaviestipalvelu.

Erika ei ollut viestitellyt vielä kenenkään kanssa, kukaan ei tieninyt hänen vapauttamisestaan. Ennakkotiedon aamulla tapahtuvasta teloituksesta hän tiesi välitetyn äidilleen ja Tuomolle.

Kun mies istui mykkänä ratin takana, Erika alkoi silmäillä Hellesingien Sanomien ja Ylen sekä *Berliner Zeitungin* ja *Bildin* uutisia. Keskittyminen oli kuitenkin mahdotonta, tekstit näkyivät ruudulla kuin tyhjät merkit, ja hän vain tuijotti ulos autosta ajatukset laukaten.

Hän tiesi täsmälleen mihin ryhtyisi, jos tilaisuus tarjoutuisi. Tietenkin varovasti ja salaa.

Sitä mukaa kun auto eteni rautatiesillan jälkeen Valtakadulle kohti vanhaa keskustaa, Erikan jännitys kohosi. Hän katsoi syrjäsilmillä Lidlin pihalla liikkuvia autoja ja ihmisiä.

»En tunne kaupunkia», Helmut sanoi saksaksi. »Minne pysäköin?»

»Vaikka Sampo-keskukseen. Siellä ja ympäristössä on kauppoja ja ravintoloita. Seuraavasta vasemmalle.»

Erikan jalassa oli naispuoliselta vanginvartijalta lainatut liian

väljät farkut. Pahvilaatikossa vankilan narikassa loppukesän ja syksyn olleet omat farkut olivat käyneet pieniksi.

Helmut kääntyi Erikan ohjeen mukaisesti ja pysäköi kahden korttelin jälkeen kauppakeskuksen eteen.

»Käyn syömässä ja hoitamassa muutaman asian», saksalainen sanoi. »Käykää tekin syömässä.»

Kun vapauteen astumisen aika nyt näin konkreettisesti tuli, Erika ei ollut uskoa sitä todeksi.

Hän avasi oven ja siirsi jalkansa asfaltille. Äiti kahden värikääseen kurahaalariin puetun lapsensa kanssa vilkaisi häntä, rollaattorin varassa kävelevä iäkäs mies keskittyi jokaiseen askeleeseensa.

»Tavataan tässä puolentoista tunnin kuluttua», saksalainen sanoi.

»Kahden tunnin.»

»Ja siitä ei lipsuta minuuttiakaan. Kone ei odota meitä.»

Erika nousi olkalaukkunsa kanssa kadulle. Ihmisten sekaan sulautuminen loi häneen suunnattoman kiitollisuuden ja vapauden tunteen.

Se rikkoutui kuitenkin saman tien kun hänen näköpiiriinsä osui harmaa Skoda, jollaisia Valpo käytti. Juuri sellaisella turvallisuuspoliisi oli kuljettanut häntä pidätyksen jälkeen.

Nyt auto loittoni Rovakadun suuntaan ja Erika rauhoittui. Se oli yleinen malli, niitä oli paljon muillakin kuin Valpolla.

Hän suuntasi puolijuoksua Koskikatua alaspäin kohti pilvipeitteen hämärtämää Kemijoen rantaa hengittäen raikasta ilmaa keuhkojensa täydeltä. Oli selvää, että hänen saamansa puhelin ilmaisisi hänen sijaintinsa ja muutenkin todennäköisesti tarkkailisi häntä, mutta silti hän tunsu suonissaan sykkivän energian.

Hän ei tiennyt mikä hänen »tehtävänsä» olisi, ja mikä näinkin täytenä suodun vapauden syynä oli, mutta hän uskoi osuvansa melko oikeaan veikkauksessaan: mitä täydempi vapaus hänet päästettiin kokemaan, sitä lujemmin hän halusi pitää siitä kiinni – eli onnistua tehtävässään.

Tällaisissa asioissa saksalaiset olivat psykologian mestareita. Rajoitukset, jalkapanta tai muu ilmeinen valvonta söisivät vapauden tehoa häiriten tehtävän suorittamista.

Mutta Erikalle oli selvää, ettei lopussa voinut odottaa todellinen vapautuminen vaan paluu teloitettavaksi. Ja sen estämiseksi oli vain yksi keino: löytää se, mikä oli jäänyt kesken ennen vangitsemista ja tuomiota — ja hoitaa sen avulla itsensä aidosti vapaaksi.

Hänen sukunsa rakennusliikkeen vuonna 1936 rakentaman kulkimikkeen valkean funkistyyllisen hotelli Pohjanhovin risteyksessä hän kääntyi pohjoiseen. Parinsadan metrin päässä Ounasjoen ja Kemijoen yhtymäkohdassa kohosi pieni laadukas kerrostalo. Paavo, äidin isä, oli rakennuttanut sen vuonna 1956 ja varannut talon suurimman huoneiston itselleen.

Erika jatkoi tutun talon takapihalle, piilotti puhelimensa vierailun ajaksi kukkapenkissä olevien kuunililjojen lehtien alle ja meni väljään ala-aulaan, jossa oli suuria viherkasveja, sohvaryhmä ja takajaloilleen noussutta karhua kuvaava pronssipatsas. Leveä portaikko oli päällystetty viininpunaisella matolla ja askelmat olivat miellyttävän matalat. Sammaleenvihreillä seinillä oli klasista taidetta ja väliovet tyylikkään pelkistetyksi jätettyä tammea.

Kaikesta näki, että isoisa oli liikkunut paljon Berliinin paremmissa piireissä.

Erika pysähtyi soittamaan ovikelloa ylimmässä kerroksessa, jossa oli vain yksi huoneisto toisin kuin muissa kerroksissa.

Kesti aikansa ennen kuin ovi avautui. 97-vuotias Paavo näytti samalta kuin oli Erikan silmissä näyttänyt viimeiset parikymmentä vuotta: vankat leukaperät, valkeat kulmakarvat ja hopeanharmaat lyhyet hiukset, jotka olivat edelleen otsalta tuuheat.

Ryhti oli ehkä hiukan enemmän painunut kuin Erika muisti, siniharmaissa silmissä oli sameutta ja muutoin huolella ajeltua partaa oli jäänyt aataminomenan kärkeen pilkistämään laadukkaan vaaleansinisen kauluspaidan avoimen ylänapin välistä.

»Erika...»

Paavon ilmeessä häivähti täydellinen epäusko ja pelästyminen, mutta saman tien sen korvasi helpottuneisuus ja ilo, kun Erika kietoi kätensä halaukseen hänen ympärilleen.

»Miten ihmeessä –»

»Selitän kohta.»

Erika ohjasi isoisan määrätietoisesti eteishallin läpi valtavaan olohuoneeseen, jonka pehmeälle persialaiselle matolle he pysähtyivät. Metrin korkuisista Telefunkenin kaiutinkaapeista soljui kirkas *Götterdämmerungen* aaria akustisesti huolella suunnitellussa tilassa.

Pitkällä sivuseinällä kymmenen hengen jugendpöydän takana pehmeät kohdevalot irrottivat tummasta silkkitaipetista hirven, poron ja antiloopin täytetyt päät sarvineen.

»Minut vapautettiin toistaiseksi, koska saksalaiset tarvitsevat minua johonkin», Erika sanoi.

Paavo näytti entistä hämmentyneemmältä.

»Jatkan hetken kuluttua Helsinkiin ja sitten myöhään illalla Berliiniin.»

Erika kohotti kämmenen Paavon olkapäälle, joka tuntui hiekanvärisen ohuen kashmir-neuleen alla edelleen yllättävän jyrkältä. Hänen nenäänsä leijui tuttu kölninveden tuoksu.

»Paavo, minun on hirvittävän tärkeää tietää mitä tuomioni taustalla on», Erika sanoi ääntään madaltaen niin vetoavasti kuin pystyi.

Isoisan katse muuttui tuskaiseksi. Hän yritti vetäytyä Erikan otteesta, mutta tämä piti kättään tiukasti hänen olkapäällään.

»Teit kaikkiesi ennen oikeudenkäyntiä», Erika sanoi yrittäen hillitä pintaan nousevia tunteita. »Tiedän, millainen šokki tuomio oli sinullekin. Enkä halua väittää mitään, mutta...»

Erika joutui käyttämään kaiken tahdonvoimansa saadakseen sanat huuliltaan.

»Ystävänä kävi tapaamassa minua vankilassa kolme viikkoa sitten. Eräät tulokset olivat tulleet... en kerro tarkemmin, ettei joudu ongelmiin. Mutta ne todistavat kiistatta, ettei äiti ole sinun ja Matilden lapsi.»

Paavon katse koveni silmänräpäyksessä.

»Haluan kuulla nyt totuuden», Erika jatkoi rauhallisesti, aiempaa määrätietoisemmin.

Paavo nuolaisi kalpeita huuliaan ja näytti äkkiä hauraalta ja neuvottomalta. Erika sääli häntä. Paavo oli aina ollut hänen ja koko yhteiskunnan silmissä luotettavuuden perikuva – rehellinen suomalainen, suoraselkäinen natsi, joka teki mitä vain isänmaansa puolesta.

Ja siinäkö ongelma juuri olikin?

Erika hellitti otteensa Paavon olkapäästä, jota tajusi puristavansa aivan liian lujaa. Hän vei kasvonsa lähemmäs tämän korvaa.

»Teetin DNA-testin amerikkalaisen sivuston kautta», Erika kuiskasi. »Keräsin sinun ja äidin hiuksia hiusharjoista. Ja otin hammasharjanne. Ystäväni hoiti postitukset Lontoosta. Tulos on täysin selvä. Äiti ei ole mitään sukua sinulle. Ymmärrät varmasti, että haluan tietää, miten se liittyy tuomiooni.»

Paavo yskäisi tukahtuneen oloisesti.

»Kyse ei ole tietenkään sukuasioista», Erika jatkoi. »Siitä kuka on kenenkin lapsi. Ne ovat vain väylä isompiin asioihin. Todella isoihin. Ja minun on pakko selvittää mihin.»

Hiljaisuus laskeutui heidän välilleen.

»Odota hetki», Paavo sanoi käheästi. »Haen sinulle materiaalia.»

Puhuessaan hän viittasi kohti nahkaista, suklaanväristä Knollin sohvaryhmää. Samalla hän lähti lyhyin, töpöttävin askelin käyttävää pitkin kohti huoneiston toista päätä, jossa olivat makuuhuoneet ja hänen työhuoneensa.

Erika olisi halunnut mennä Paavon perässä ja nähdä ilman sekunninkaan viivettä mitä tämä näyttäisi hänelle. Hän oli jo etukäteen pohjattoman vihainen siitä, jos ukki oli salannut jotain sellaista, jolla edes teoriassa olisi saattanut olla merkitystä oikeudenkäynnissä.

Erika käveli ikkunalle. Näkymä sälekaihtimien lomitse joen yli Ounasvaaran suuntaan oli sateisen harmaa, talven tulo oli myöhässä.

DNA-testien tekeminen oli Suomessa Saksan tavoin luvanvaraista, pelkästä uteliaisuudesta niitä ei saanut teettää. Tuomon kautta sellaisen olisi saanut järjestymään, mutta Erika ei ollut halunnut sotkea veljeään mihinkään riskialttiiseen.

Kaiuttimista soinit kappale loppui.

»Yhdysvaltain presidentinvaalikampanja on kiihtymässä loppusuoralle. FBI:n juuri julkaiseman raportin mukaan Saksa on pyrkinyt vaikuttamaan vaalitulokseen erityisesti Yhdysvaltojen sosiaaliseen mediaan kohdistuneilla operaatioilla. Väite kiistettään Berliinistä jyrkästi. Kanslerinviraston tiedottajan mukaan Valkoinen talo esittää vainoharhaisia väittämiä tukeakseen yhä aggressiivisemmaksi muuttunutta voimapolitiikkaansa Eurooppaa kohtaan...»

Erika kuunteli hämmentyneenä. Suomessa myötäiltiin yleensä täysin Berliinin kantoja ja tieto FBI:n raportin julkaisemisesta Suomessa yllätti hänet.

»Saksasta on raportoitu Yhdysvaltain ilmavoimien B-2-häivepommikoneiden tekemistä provokaatioista Biskajanlahdella ja Barentsinmerellä. Tilanne on kanslerinviraston mukaan vahingoittanut vakavasti maiden jo entuudestaan kireitä suhteita. Suomen puolustusvoimien mukaan ilmavoimien uudet Messerschmitt Me-525 -hävittäjät ovat käyneet tunnistuslennolla Petsamon pohjoispuolella, mutta tarkempia tietoja operatiivisesta toiminnasta ei anneta...»

Erika kuunteli entistä yllättyneempänä. Kahden ydinasevallan välit olivat kiristyneet kylmän sodan aikana lientyäkseen edellisen kanslerin aikana, kunnes 2012 valtaan noussut »rautarouva» Ursula Sauer oli olennaisesti terävöittänyt Saksan politiikkaa nimenomaan sen arkkivihollista Yhdysvaltoja kohtaan.

Erika vaihtoi kärsimättömästi asentoaan ja vilkaisi kelloaan. Saksalainen odottaisi häntä autolla 56 minuutin kuluttua eikä tapaamisesta olisi syytä myöhästyä.

Pöydällä oli aamun Helsingin Sanomat, jonka alta pilkkottavan *Der Spiegelin* kannessa oli ilmakehän massiivisesta metallin-

harmaasta tehdaskompleksista keskeltä entisen Neuvostoliiton aroa. Kannen yli meni keltainen teksti: *»Mercedeksen gigatehdas Kazanissa: autoteollisuuden tulevaisuus laman jälkeen ei tule enää olemaan sähkössä, vaan polttokennoissa.»*

Erika lähti kävelemään kohti Paavon työhuonetta. Hän ohitti isoäitiään Matildea 30-vuotiaana esittävän, kapealla jalustalla olevan pronssiveistoksen.

Isoäiti, joka ei ollut hänen isoäitinsä.

Erika pysähtyi käytävän alkupäässä ja sanoi kuuluvasti: »Ukki, voinko auttaa jotenkin?»

Hän kuuli äänensä jännittyneisyyden.

Ei vastausta.

Hän odotti hetken ja jatkoi kävelyään hiekanvärisellä käytävämatolla vilkaisten oikealle makuuhuoneeseen. Päiväpeite oli sijattu rypyttömästi parivuoteeseen, jonka toinen puoli oli ollut tyhjä viimeiset parikymmentä vuotta.

Työhuoneen ovi jätetty rakoselleen.

»Anteeksi, mutta minulla alkaa olla kiire», Erika sanoi oven läpi.

Paavo ei vastannut. Erika työnsi ovea auki.

»Löysitkö mitä etsit?» hän kysyi mutta pysähtyi säpsähtäen kannoilleen.

Ukki retkotti työpöytänsä takana yläruumis pöydälle taittuneena, pää tammisella pöytälevyllä kirkkaan työvalon alla, avonaiset silmät elottomina suoraan päin Erikaa katsoen.

Hän harppoi hätäntyneenä Paavon luokse. Olivatko asiat niin rankkoja, että niiden penkominen oli aiheuttanut sydänkohtauksen...

Hän asetti sormensa ukin kaulalle leuan alle. Tämän suupielestä valui syljenkaltaista vaahtoa.

Pulssia ei tuntunut. Eikä hengitystä.

Äkkiä Erikan liikkeet pysähtyivät hänen huomatessaan pöydällä ruumiin vieressä paperiarkin, jolle oli kirjoitettu:

ANTEEKSI. Ota tämä mukaasi ja tyhjennä suuni. Kassakaappi on auki, poistu nopeasti.

Erikan katse siirtyi viestin päälle jätettyyn rikkonaiseen lasi-ampulliin.

Hän otti sen käteensä, työnsi refleksinomaisesti taskuunsa ja palautti katseensa paperiarkkiin.

Tyhjennä suuni...

Erika seisoj sekunnin paikoillaan kooten itseään. Sitten hän kallisti Paavon raskaalta tuntuva päätä saadakseen suun kunnolla esiin. Huulet olivat puoliavoimet. Hän raotti toisella kädellään alaleukaa niin että sai työnnettyä sormensa lämpimään suuhun.

Hän sulki silmänsä liikuttaessaan sormenpäitään karhealla kielellä ja sileillä ikenillä. Posken limakalvolla tuntui vieras pieni esine, jonka hän poimi sormiinsa ja toi silmiensä eteen.

Lasiampullin pää.

Työnteessään sen etutaskuunsa hänen mieleensä välähti muistikuva, jossa hän istui neli- tai viisivuotiaana isoisän sylissä työpöydän ääressä tutkimassa tämän kassakaapista ottamaa kangaspussia. Siinä oli kolikoina ja seteleinä puntia, frangeja, guldeneita, liiroja, pesetoja, jopa dollareita.

Erika otti Paavon pöydälle jättämän viestin ja alkoi taitella sitä samalla kun katsoi ympärilleen. Hän tuns näkevänsä ja kuulevansa tarkasti kuin painajaisessa, jossa värit olivat korostuneet räikeiksi ja liikkeet hidastetuiksi.

Hän käveli työhuoneen seinäkomerolle ja oli juuri avaamassa sen, kun hän äkisti perääntyä. Hän harppoi käytävälle ja edelleen eteiseen, jonka hattuhyllyltä poimi Paavon ruskeat, pehmeiksi kuluneet peurannahkakäsineet.

Ne käsissään Erika palasi avaaman komeron. Hän kumartui komeron lattialla olevan tummanvihreän kassakaapin eteen. Sen ovi oli rakosellaan.

Erika kumartui sydän hakaten nostamaan ruskeita, kuminauhoin kiinni pysyviä kirjekuoria.

2.

Spree-joki mutkitteli mustana viivana kosteanpilvisen Berliinin hallintokeskuksen ytimessä. Osa keisarinajan ylväitä rakennuksia ja 1940-luvun Kolmannen valtakunnan monumentaalisia kortteleita valaisevien valonheittimien hämäräkytkimistä piti valoja päällä vielä aamupäivällä.

2000-luvun alussa valmistuneen, julkisivuiltaan lasia ja himmeää alumiinia olevan kanslerinviraston vieressä oli useita hallinnon keskeisimpiä elimiä. Kanslerinviraston mediaosaston ja informaatioministeriön toimintoja sisältävän kuusikerroksisen modernin rakennuksen kyljessä luki valaistuun kirjaimin *Joseph Goebbels Bau*.

Rakennuksen länsisiivessä sijaitsevassa avarassa toimistohuoneessa istui tummansiniseen pukuun, valkoiseen kauluspaitaan ja hiukan liian värikkääseen solmioon sonnustautunut 36-vuotias mies. Hänen kiharat, pitkähköt hiuksensa olivat siistit ja samalla rennot.

Martin Richter tuijotti jännittyneenä ulos kaukaisuuteen seinänkorkuisesta tummennetusta ikkunasta. Joen toisella puolella hämmöttivät jättimäisen lasirakenteisen *Hauptbahnhofin*, päärautatieaseman valot.

Martin havahtui vilkaisemaan kelloaan. Hätäkokouksen alkuun oli tunti ja vartti. Hän palautti huomionsa litteälle ruudulle ja jatkoi hermostuneesti Eurnetin uutisvirran selaamista.

Bildiin oli jo ilmestynyt maininta aamun pommiräjähdyksestä Brandenburgissa. Uutisen mukaan se oli tapahtunut »varastorakennuksessa». *Berliner Morgenpostissa* mainittiin »kaasuräjähdysteollisuuslaitoksen varastotiloissa».

Martin tiesi totuuden, koska oli välittänyt kohteen kartan CIA:lle.

Hän avasi USnetin, Yhdysvaltain internetin, jota tavalliset kansalaiset eivät päässeet käyttämään palomuuerein eristetyn Eurnetin alueella Euroopassa. Myös muun muassa Intia ja Kiina käyttivät USnetiä. Kolmas verkko oli Japanin Japonet.

Reuters oli jo noteerannut räjähdysten, samoin Bloomberg, joka kirjoitti:

Levottomuudet jatkuvat Saksassa. Uusin isku tehtiin yhteen sensuurista vastaavan salaisen poliisin Gestapon alaisen viraston datakeskuksista Berliinin lähellä. Kanslerinvirasto kiistää sabotaisin ja puhuu kaasuräjähdyksestä.

Martin oli itse aamulla muotoillut kanslerinviraston kommentin Gestapon mediaosastolta saamiensa ohjeiden mukaisesti. Hänen osastonsa vastasi kanslerinviraston twitter-tilistä, joka oli suunnattu Euroopan ulkopuoliseen viestintään. Siellä julkaistiin toisinaan sitaateiksi kansleri Sauerilta merkittyjä twiittejä, mutta omakseen nimettyä twitter-tiliä Sauer ei halunnut käyttää toisin kuin monet muut valtionpäämiehet.

New York Timesin pääuutisten joukossa oli toinen Saksaa koskeva uutinen, jonka kiistämistä Martin oli ollut muiden viestintästrategien kanssa muotoilemassa:

Kolme saksalaista aktivistia katosi levitettyään kuvia väitetyistä ihmisoikeusrikkomuksista uudelleenkouluksessa Hannoverissa – Saksa kiistää Amnesty Internationalin tiedot, joiden mukaan mielenosoituksista kiinniotettuja opiskelijoita on määrätty »uudelleenkoulutukseen».

Martin tiesi hyvin, etteivät haasteena enää olleet pelkästään radikaalit, demokratiaa kaipaavat, terroristisiksi luokitellut Antifa-ryhmät, vaan aivan tavallinen sinänsä epäpoliittinenkin nuoriso. He järjestivät erilaisia kokoontumisia sosiaalisen median avulla salakielisin ilmauksin, joiden perässä sensuurikoneiston kokoneetkaan virkailijat eivät olleet pysyä.

Erilaiset hallintoa pilkkaavat meemit levisivät humahduksessa. Oli selvää, että kun nuoriso naureskeli diktatoriselle johtajalleen, oltiin jo raskaissa ongelmissa.

Martinin puhelin soi. Ruudulla näkyi Washington Postin nais-toimittajan nimi.

»Hi Sarah», Martin sanoi hymyilevällä äänellä. »Vielä töiden kimpussa keskellä yötä? Etkö saa unta?»

»Hi Martin. Aina yhtä virkeänä ohjaamaan huomiota epäolennaisuuksiin.»

»Kun seuraan kirjoitteluanne, niin se ei ole tuntematonta teilläkään.»

»Minulla on edessäni kuva New Jerseystä lelukaupasta ostetun puisen saksalaisen laatulelun sisältä löytyneestä vankityöläisen kirjoittamasta vetoomuksesta. Olin pyytämässä siitä kommenttiasi, mutta kuulin äsken että räjähdys Brandenburgissa surmasi ainakin kolme Gestapon sensuurivirkailijaa. Me molemmat tiedämme, ettei se johtunut kaasusta vaan räjähteistä. Miten Sauer suhtautuu siihen, että ruumiita alkaa tulla myös hallinnossa?»

»Valmistelemme täällä juuri uutisointia, jossa kerromme Yhdysvaltain median sepittävän valheita luodakseen epävarmuutta Saksassa. Teitä ei näytä haittaavan, että saksalaiset kokevat teidät yhä pahantahtoisempana uhkana maailmanrauhalle. Toistan kutsuni, Sarah: tule tutustumaan henkilökohtaisesti tilanteeseen täällä. Ajellaan Brandenburgissa. Sain juuri alleni täydellisesti entisöidyn Porsche 911 Carreran vuodelta -72. Muratinvihreä, patinoituneet konjakinruskeat vasikannahkapenkit. Oikein pehmeät herkemänkin pepun alla.»

»Martin, yllärvioit viehätysvoimasi. Varsinkin, jos tarvitset lisukkeeksi kalunjatkeen.»

Yhteys katkaistiin. Martin laski puhelimen pöydälle hymähtäen itsekseen. Hän oli kertonut totuuden: Berliini yritti uhriutua täysin voimin uutisoimalla näkyvästi muun muassa USA:n laivaston ja ilmavoimien liikkeistä Euroopan rannikon läheisyydessä.

Vai oliko Atlantin vallille koottavan sotilasmahdin ja sitä vastaan järjestäytyvän *Wehrmachtin* liikehännän taustalla jotain, josta Martinkaan ei tiennyt?

Martin oli selvillä vain siitä, että koko Suur-Saksan tappiinsa viritetty propagandakoneisto keräsi kierroksia läpimurtoiskuun USA:ta vastaan.

Ja siitä, että isku olisi vain näkyvää pintaa, pamahdus joka syntyy kun varsinainen ammus lähtee liikkeelle – silmin havaitsematta jäävä tappava luoti lähestyi jo kovaa vauhtia Washingtonia.

Martin vilkaisi hermostuneena uudelleen kelloaan. Sarahin pehmeänkäheän äänen rentouttava vaikutus oli jo hävinnyt hänen ylikierroksilla käyvästä keskushermostostaan.

H-hetki lähenei myös USA:n vastaoperaatiossa Saksaan kohdistuvien toimien seuraavaan vaiheeseen. Se ei pelkästään pysäyttäisi tappavaa luotia, vaan kääntäisi sen suunnan takaisin kohti Berliiniä.

Operaatio Platinaluoti oli käynnistymässä toden teolla.

3.

Erika käveli kevyessä räntäsateessa Helsingin Mannerheimintietä Vanhan ylioppilastalon luona ja vilkaisi vaistomaisesti valopylväässä olevaa valvontakameraa, vaikkei ollut tekemässä mitään arkaluontoista. Helsingin kantakaupungissa ei pystynyt liikkumaan salaa eikä kasvontunnistusta kannattanut edes yrittää hämätä ennen kuin pakon edessä.

Erika oli sopinut tapaamisen Meilahdessa tutkijana työskentelevän veljensä kanssa Kaivopihan Unicafeen opiskeljaruokalaan. Rovaniemen kone oli ollut puoli tuntia myöhässä, joten entuudestaankin lyhyt aika Helsingissä oli kutistunut kolmeen tuntiin ennen iltalentoa Berliiniin.

Erika nousi portaat modernisti sisustettuun ruokalaan, puisteli märät hiutaleet löysästä, värikkästä myssystään ja katsoi ympärilleen, mutta Tuomoa ei näkynyt etuajassa. Hän liittyi linjaston lyhyeen jonoon opiskelijoiden perään, sillä syöminen Rovaniemellä oli jäänyt väliin.

Vapaus – edes väliaikainen – tuntui edelleen vaikealta käsitellä, ja hänen olonsa oli sekava ja levoton. Työpöydälle retkahtaneen ukin lasittunut katse kirkkaan työvalon alla piinasi häntä,

SAKSA VOITTI SODAN. SUOMI ON EKOFASISMIN MALLIOPPILAS. MUTTA MYRSKY NOUSEE KADUILLA...

Syksyllä 2020 Erika Mannerin on löydetty CIA:n vakooja Berliinistä – tai muuten hänet teloitetaan.

Saksan salaa lietsomat rotumellakat ovat viemässä USA:n kohti sisällissotaa, ja Saksa on nostamassa oman miehensä Valkoiseen taloon.

Samaan aikaan USA tukee Saksan demokratialiikettä vaarallisella operaatiollaan ja natsivallan romahdus on käsillä.

Taistelu aikaa vastaan ja säälimätön petturijahti vievät Erikan Lappiin ja Alpeille, jossa hän käsittää olevansa keskellä ratkaisevaa taistelua maailmanherruudesta.

DAS FLEISCH GEHORCHT DEM STAHL.

"Liha tottelee terästä."

www.wsoy.fi

9 789510 452639

84.2

ISBN 978-951-0-45263-9